

for saa mange Medborgere saa frygtelige Tilstande, at kunne tjene betydeligt mere end normalt. ligegyldigt ved hvad, er i sig selv en saadan Begunstigelse af Tilfældet, maaske jeg maa sige Lykken, at det forpligtiger mere end under normale Forhold. Det er sandsynligt, at flere vil komme i den Situation at maatte svare Skat af saadan Merindtægt, som paavisselig ikke har noget at gøre med Krigen, men desuagtet er det et Held i Øjeblikket at leve i et Samfund og under Tilstande, hvor det er muligt paa jævn, skikkelig Vis at forøge sine Indtægter. Det er et saadant Held, at jeg skønner, at ingen med Rette kan beklage sig over en saa kategorisk Bestemmelse som den, der her søges indført i Loven. Denne Bestemmelse kalder ikke alene paa Samfundspligten, men paa denne Pligt som Skattepligt. Det er et Forhold, vi under disse Tilstande nødvendigvis Gang paa Gang maa fremhæve, da saa mange reagerer saa kraftigt derimod, fordi vi i Fredstid ikke er vant til at kæde disse to Begreber sammen, men der er rig Lejlighed til det nu under de vanskelige Tilstande, som store Dele af vore Landsmænd lever under. Dertil kommer saa den rent praktiske Aarsag, at Myndighederne vanskeligt vil kunne overkomme at undersøge de forskellige Klager, der vil indkomme. Derfor synes det mig, at vi maa fastholde, at det bliver en ren Merindtægtsskat. Det var Finansministerens Kongstanke allerede i Fjor, og jeg haaber, vi i Aar skal være i Stand til at bistaa ham i at faa den gennemført.

I § 9 er der ogsaa en ny og god Bestemmelse. Det drejer sig om de Tilfælde, hvor man bliver nødt til at dele Aktieselskaberne i to Afdelinger: dem, der falder ind under Loven for de to Skatteaar 1915—16 og 1916—17, og dem, der af Hensyn til deres Regnskaber først kan falde ind under Loven i Aarene 1916—17 og 1917—18. Der er der en Tilføjelse, der lyder saaledes: „men kun for de to første Aar, hvis det Regnskabsaar, der er lagt til Grund ved Ansættelsen for det sidste Skatteaar, indbefatter en eller flere af Maanederne August til December 1914.“ Denne Tilføjelse vil faa den rent praktiske Betydning, at en Lakune i Loven fra i Fjor fjernes. Allerede ved Sagens Behandling i Udvalget i Fjor gjorde

jeg opmærksom paa det uheldige i Lovens Bestemmelse om, hvorledes man skulde forholde sig overfor Personer eller Aktieselskaber, hvis Regnskabsaar slutter i Tiden fra den 1. September til den 1. December. Naar en Person eller et Selskab ikke kan svare overordentlig Skat efter Loven for Skatteaaret 1915—16, var det, fordi det for Skatteaaret til Grund liggende Regnskab skulde omfatte alle Kalenderaarets 5 Krigsmaaneder. Med andre Ord, kun de, hvis Regnskab følger Kalenderaaret, vil kunne komme til at betale Merindkomstskat i de to Aar 1915—16 og 1916—17, for hvilke Loven egentlig er givet. Det vil sige, at de allerfleste af vore store Aktieselskaber ikke kom ind under Loven i Fjor. Af den Grund indsattes i Lovens § 6 en Undtagelsesbestemmelse, hvorefter disse Personer og Aktieselskaber vil komme til at betale Skat i 1916—17 og 1917—18, men da man samtidig for disse Selskaber rykkede de 3 Skatteaar, hvis Gennemsnitsindtægt danner Grundlaget for det Beløb, hvoraf Merindtægtsskatten skulde beregnes, et Aar frem, blev det muligt for flere Selskaber og Personer, hvis Regnskabsaar slutter i Tiden fra den 1. September til den 1. December, at medtage i de 3 Skatteaar en mindre eller større Krigsindtægt i de første Krigsmaaneder. Var det eksempelvis en Hestehandler eller en Korneksporthor, kunde denne Indtægt være meget stor, og idet den gik ind som en Del af Indtægten for de 3 Skatteaar 1913—14, 1914—15 og 1915—16, der betragtedes som de normale Aar, hvorefter Indtægten udfindes, vilde det medføre, at disse saakaldte Normalaar fik en betydelig højere gennemsnitlig Indtægt, end de egentlig ifølge Fredskonjunkturene vilde have haft, og Sammenligningsgrundlaget blev derved forrykket til Ugunst for Staten, thi Merindtægten i de to Skatteaar 1916—17 og 1917—18 maatte derved blive i samme Grad mindre, som hin 3-Aars Gennemsnitsindtægt blev større. Til Trods for, at vi i Udvalget maatte erkende, at det forholdt sig saaledes, kunde man dog ikke opnaa Enighed om, hvorledes man skulde forebygge det. Det glæder mig nu at konstatere, at Administrationen har fundet et Middel herimod, nemlig den før citerede nye Tilføjelse til § 9, hvorefter Gennem-